

ARBEIDSRECHTBANK TE BRUSSEL VAN 28 NOVEMBER 2014

INZAKE :

De heer Sam S., wonende te Mortsel, (...)

Eiser

Vertegenwoordigd door Mter P. L., advocaat bij het Hof van Cassatie en Mr. M. D., advocaat, beiden met kantoor gevestigd te 1050 Brussel (...)

Tegen :

De NV C. (voorheen NV L.), met zetel te 1070 Brussel (...) KBO nr. (...)

Verweerster

Vertegenwoordigd door Mter B. V. H., advocaat te 1060 Brussel, (...)

In aanwezigheid van :

Het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme (voorheen Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding), openbare instelling onafhankelijk in de uitoefening van zijn opdrachten overeenkomstig het samenwerkingsakkoord van 12 juni 2013, gepubliceerd in het BS van 5 maart 2014, met zetel te 1000 Brussel, Koningsstraat 138, KBO nr. (...)

Vrijwillig tussenkomende partij

Vertegenwoordigd door Mter V. P., advocaat te 1050 Brussel, (...)

Gelet op :

- de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken
- de wet van 10 oktober 1967 houdend het Gerechtelijk Wetboek

- het inleidend verzoekschrift van de heer S. neergelegd ter griffie op van 8 december 2011
- de beschikking zoals in kortgeding van 22 oktober 2012, gewezen door de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank te Brussel
- het arrest van 24 juli 2013 van het Arbeidshof te Brussel
- het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst van het Centrum neergelegd ter griffie van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 26 november 2013
- de conclusie, aanvullende en syntheseconclusie van partijen neergelegd ter griffie
- de bundels van partijen neergelegd ter griffie

Gehoord partijen in hun middelen en beweringen en gelezen mevrouw N. V. D. B., Eerste Substituut Arbeidsauditeur, in haar schriftelijke advies neergelegd ter griffie op 29 augustus 2014, waarop door alle partijen een schriftelijke repliek werd neergelegd ter griffie op 31 oktober 2014, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak vastgesteld op 28 november 2014.

De vorderingen

De hoofdvordering van de heer S. zoals aangepast in besluiten, strekt tot :

- voor recht te zeggen dat de ontijdige en eenzijdige beslissing van de NV C. tot stopzetting van de samenwerking met de heer S. gebeurde op basis van zijn Iraanse afstamming en dit een verboden directe discriminatie is overeenkomstig artikel 12 Antiracismewet.
- de staking te bevelen van deze verboden vorm van directe discriminatie
- de NV C. te veroordelen tot betaling van volgende forfaitaire schadevergoeding aan de heer S.:
 - in hoofdorde : 30.000 € gelijk aan 6 maanden loon meer de gerechtelijke en moratoire interesten vanaf het inleiding verzoekschrift
 - in ondergeschikte orde : 15.000 € gelijk aan 3 maanden loon meer de gerechtelijke en moratoire interesten vanaf het inleiding verzoekschrift
- aan de heer S. uitdrukkelijk voorbehoud te verlenen om in een procedure voor de handelsrechter de vergoeding van de werkelijke schade te vorderen als gevolg van de vastgestelde discriminatie
- de openbaarmaking te bevelen van het vonnis in 2 regionale en 2 nationale kranten en hierbij de persoonsgegevens van de heer S. te anonimiseren, op kosten van de NV C.
- de NV C. te veroordelen tot de kosten.

Bij tussenvordering ingesteld bij verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst van 26 november 2013, zoals aangepast in conclusies, vordert het interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme :

- in ondergeschikte orde akte te nemen van de gedinghervatting
- het bestaan vast te stellen van directe discriminatie door de NV C. van de heer S., rechtstreeks of bij associatie, op grond van de nationale afstamming van de heer S.
- te verklaren voor recht dat de NV C. artikel 12 van de Antiracismewet heeft geschonden
- de vorderingen ingesteld door de heer S. op grond van de discriminatie ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Bij tegenvordering ingeleid bij besluiten neergelegd ter griffie op 27 februari 2014 vordert de NV C. de heer S. en het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme te veroordelen tot een schadevergoeding ex aequo et bono geraamd op 15.000 € wegens tergend en roekeloos geding.

De feiten

In het voorjaar van 2010 nam de heer S. het initiatief om samen met zijn zus Sahar S., de heer Patrick 1. en diens echtgenote Ilse F. en de heer Erwin V., een zelfstandig bankagentschap te openen in Brasschaat.

In mei 2010 neemt de heer S. contact op met de NV C. , namelijk met de heer V., commercieel verantwoordelijke afdeling Noord (stuk 15 bundel C.: op 28 maart 2013 werd het L. gewijzigd in C., ten gevolge van een fusie van onderneming).

De NV C. is een erkende bank- en kredietinstelling die via een netwerk van zelfstandige agentschappen diensten aanbiedt aan het cliënteel.

De contractuele relatie tussen NV C. en de zelfstandige bankagenten wordt beheerst door handelsagentuurovereenkomsten (wet van 13 april 1995 betreffende de handelsagentuurovereenkomst)

De heer V. vraagt aan de heer S. en collega's om een aantal documenten te bezorgen voor de screening van de kandidaten.

Per e-mail van 6 juli 2010 bezorgt de heer S. de gevraagde documenten (stuk 3 bundel S.).

Op 23 augustus 2010 worden de heer S. en zijn zus, de heer I. en zijn echtgenote uitgenodigd op 25 augustus 2010 op de hoofdzetel van de NV C. voor een gesprek met de heren V. V. en V. (stuk 5 bundel S.).

Deze gesprekken hebben geleid tot het sluiten van een principeovereenkomst met de heren I. en S. op 8 september 2010, in eigen naam als voor een nog op te richten vennootschap wiens statuten ter goedkeuring moeten worden voorgelegd aan de NV C. (stuk 1 bundel C.).

Op 4 november 2010, bij akte verleden voor het ambt van notaris L. te Antwerpen, richten de heren I. en S. de BVBA B. op (stuk 2 bundel C.).

Als zaakvoerders van de BVBA B. worden aangesteld de managementvennootschappen van de heer I. namelijk de BVBA P. en van de heer S., de (...) (stuk 2 bundel C.).

Op 10 maart 2011, bij akte verleden voor het ambt van notaris L., wordt de naam van de vennootschap veranderd in BVBA B. (stuk 3 bundel C.).

De statuten van deze BVBA worden voorgelegd aan en goedgekeurd door de NV C. (stuk 8ter bundel C.).

Met zicht op de opening van een agentschap in Brasschaat op 1 september 2011 wordt, met instemming van de NV C., een pand gezocht en gevonden aan de (...) te Brasschaat en bij de opmaak van het handelshuurcontract worden door de heren S. en I. een huurgarantie aangevraagd bij de NV C. (stuk 8bis bundel C.).

Op 29 juni 2011 ondertekenen de heren I. en S., in eigen naam als namens zaakvoerders van de BVBA B. een handelsagentuurovereenkomst, waarbij de BVBA B. wordt aangesteld als agent van de NV C. (stuk 4 bundel C.).

De handelsagentuurovereenkomst wordt ter ondertekening voorgelegd aan de directie van de NV C. , de bestuurder-directeur de heer D..

De heer D. ondertekent de handelsagentuurovereenkomst niet.

In de loop van de maand juli 2011 verneemt de NV C. dat de heer S. in de handelsinformatiegegevensbank G. is opgenomen met de melding dat twee vennootschappen, waarvan hij vennoot of bestuurder was geweest, in falingswaren verklaard, namelijk de BVBA S. en NV T. V. (stuk 12 bundel S.).

Bij e-mail van 4 juli 2011 verzoekt de NV C. de heer S. om zijn rol in de twee vennootschappen in falingswaren toe te lichten.

De heer S. antwoordt bij e-mail van 4 juli 2011 en verduidelijkt de omstandigheden van deze faillissementen en verwijst naar persartikels (stukken 13 & 14 bundel S.)

Op 26 juli 2011 volgen besprekingen met vertegenwoordigers van de NV C..

In tegenstelling tot de heer S. en het Centrum betwist de NV C. formeel dat tijdens deze besprekingen de Iraanse achtergrond van de heer S. aan bod is gekomen.

Bij e-mail van 5 augustus 2011 wordt de heer S. uitgenodigd voor een gesprek op maandag 8 augustus 2011 om het definitief standpunt van de directie van NV C. mee te delen in het kader van zijn kandidatuur voor een handelsagentuur (stuk 18 bundel S.).

Tijdens het gesprek van 8 augustus 2011 wordt aan de heer S. medegedeeld dat de directie had beslist zijn kandidatuur niet te weerhouden omwille van de informatie van de gegevensbank G. en meer bepaald zijn betrokkenheid bij falingen.

De heer S. heeft dit gesprek opgenomen met zijn mobiele telefoon, zonder medeweten noch toestemming van de heer V. D. M., vertegenwoordiger van de NV C. (stuk 9 bundel S.).

Uit de opname blijkt duidelijk dat de Iraanse afkomst van de heer S. niet aan bod is gekomen.

Bij schrijven van 12 augustus 2011 stellen de raadsliden van de heer S., in zijn hoedanigheid van zaakvoerder en aandeelhouder van de BVBA B., de NV C. in gebreke om over te gaan tot tenuitvoerlegging van de principeovereenkomst ondertekend op 29 juni 2011 en tot ondertekening van de handelsagentuurovereenkomst door de heer S. en de heer I. namens de BVBA B. (stuk 22 bundel S.).

Bij schrijven van 26 augustus 2011 meldt de NV C. aan de heer S. en aan de BVBA B. dat zij niet over gaat tot ondertekening van de handelsagentuurovereenkomst met de BVBA B. u om reden van afwezigheid van het noodzakelijk vertrouwen in de heer S., een van de zaakvoerders (stukken 5 & 6 bundel C.).

De heer I. wordt eveneens in kennis gesteld van de beslissing van de NV C. (stuk 7 bundel C.).

Bij schrijven van 26 augustus 2011 bevestigen de raadsliden van de NV C. de inhoud van de brieven van de NV C. aan de raadsliden van de heer S. (stuk 8 bundel C.).

Op 16 september 2011 neemt de heer S. contact op met het Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding om informatie en advies te vragen. Het Centrum was van oordeel dat de feiten binnen het toepassingsgebied van de Antiracismewet vallen en dat er voldoende objectieve aanwijzingen zijn dat de Iraanse afstamming van de heer S. een rol hebben gespeeld bij de beëindiging van de onderhandelingen.

Op 23 september 2011 opent het Centrum een dossier initieel met het oog op verdere adviesverlening en om later eventueel in eigen naam vrijwillig tussen te komen in de procedure (stuk 20 bundel Interfederaal centrum),

Op 17 oktober 2011 draagt de heer S. het geheel van zijn aandelen in de BVBA B. over aan de vennootschap van de heer I. (stuk 10 bundel C.).

De vennootschap van de heer S., (...), nam eveneens ontslag als zaakvoerder van de BVBA B. (stuk 13 bundel C.).

Het agentschap in Brasschaat werd geopend onder leiding van de heer 1..

Bij verzoekschrift van 8 december 2011 leidt de heer S. een vordering in voor de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank te Brussel op basis van de antiracismewet van 30

juli 1981 en vordert de vaststelling van de discriminatie en de staking ervan en ten provisonale titel de toekenning van de onder art. 16 van de antiracismewet voorziene forfaitaire schadevergoeding.

Bij beschikking van 22 oktober 2012 oordeelde de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank dat de Arbeidsrechtbank materieel bevoegd is om kennis te nemen van de vorderingen, aangezien de feiten betrekking hebben op arbeidsbetrekkingen in de zin van art. 5 §1, 5° van de antiracismewet.

De Voorzitter stelde verder dat de vordering van de heer S. er toe strekte vast te stellen dat verweerder de antiracismewet heeft overtreden en verweerder te veroordelen tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding, onder voorbehoud van een procedure ten gronde en dat deze vordering gekwalificeerd wordt als een autonome vordering tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding in de zin van artikel 18 §2 antiracismewet van 30 juli 1981 en dat de Voorzitter geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een autonome vordering tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding buiten een verzoek tot staking.

De Voorzitter oordeelde dat vermits er geen stakingsvordering werd geformuleerd er geen wettelijke basis is die de voorzitter rechtsmacht verleent zoals in kortgeding, kennis te nemen van een autonome vordering tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding. De voorzitter kan enkel gevat worden zich uit te spreken over een dergelijke vordering, in samenhang met de vordering tot staking.

De Voorzitter verklaarde zich onbevoegd om kennis te nemen van de vorderingen en verzond de zaak naar de 23ste Kamer van de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij verzoekschrift neergelegd op 20 december 2012 stelde de heer S. bij het Arbeidshof te Brussel hoger beroep in tegen de beschikking van de voorzitter van de Arbeidsrechtbank in de mate dat volgens hem de vordering werd geherkwalificeerd van een stakingsvordering naar een autonome vordering tot forfaitaire schadevergoeding, met verzoek deze herkwalificatie te hervormen en opnieuw rechtdoende, de zaak ten gronde naar zich toe te trekken en te oordelen dat de gestelde vordering gelijk is aan een stakingsvordering in de zin van de Antiracismewet.

Bij arrest van 24 juli 2013 verklaarde het Arbeidshof te Brussel het hoger beroep gedeeltelijk onontvankelijk en oordeelde dat de beschikking van de voorzitter van de Arbeidsrechtbank de ras richtlijn niet schendt, aangezien de heer S. bij de behandeling ten gronde door de Arbeidsrechtbank ten volle de mogelijkheid behoudt om binnen een redelijke termijn betaling van een forfaitaire schadevergoeding te bekomen.

Het Arbeidshof verzond de zaak opnieuw naar de 23ste kamer van de Arbeidsrechtbank te Brussel voor verdere behandeling ten gronde.

Bij dagvaarding van 9 december 2011 dagvaardden de heer S., zijn vennootschap CV (...) en zijn zuster Sahar S. de NV C. voor de Rechtbank van Koophandel te Brussel, waarbij de heer S. en zijn vennootschap de veroordeling vragen van de NV C. tot betaling van een schadevergoeding begroot op 380.000 € en waarbij Sahar S. de veroordeling vraagt van de NV C. tot betaling van een schadevergoeding provisioneel begroot op 201.000 € (stuk 11 bundel C.).

Bij vonnis van 15 maart 2013 wees de Rechtbank van Koophandel de vorderingen af om reden dat er tussen de NV C. en de consoorten S. geen contractuele band bestond en dat er evenmin sprake kan zijn van enige precontractuele fout aangezien zij geen partij waren bij de onderhandelingen tot de totstandkoming van de handelsagentuurovereenkomst tussen de BVBA B. en de NV C. (stuk 16 bundel C.).

Bij verzoekschrift van 30 mei 2013 tekent de heer S. hoger beroep aan tegen dit vonnis.

De zaak is hangende voor het Hof van Beroep.

Bij verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst neergelegd ter griffie van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 26 november 2013 komt het Interfederaal Centrum tussen in het geding.

In rechte

- De rechtbank neemt nota van het samenwerkingsakkoord van 12 juni 2013, in uitvoering waarvan het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme, het Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding van rechtswege opvolgt.
- De NV C. stelt dat de Arbeidsrechtbank zich onbevoegd dient te verklaren met betrekking tot de vordering tot staken van de verboden directe discriminatie op basis van de Iraanse afstamming van de heer S..

De hoofdvordering van de heer S., zoals aangepast in conclusie neergelegd ter griffie op 30 april 2014, strekt voor recht te zeggen dat de ontijdige en eenzijdige beslissing van de NV C. tot stopzetting van de samenwerking met de heer S. gebeurde op basis van zijn Iraanse afstamming en dit een verboden directe discriminatie is overeenkomstig artikel 12 Antiracismewet en de staking te bevelen van deze verboden vorm van directe discriminatie.

De hoofdvordering zoals geformuleerd door de heer S. is een stakingsvordering op grond van art. 18 van de Antiracismewet dat bepaalt dat op verzoek van het slachtoffer van een discriminatie, van het Centrum of van één van de belangenverenigingen, van het openbaar ministerie of: al naargelang de aard van de daad, het Arbeidsauditoraat, de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg of, naargelang de aard van de daad, de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank of van de Rechtbank van Koophandel, het bestaan vaststelt van een daad waardoor de bepaling van deze wet worden overtreden en de staking ervan beveelt.

Op grond van art. 587 bis, 3° Ger. W. zijn vorderingen tot staking op grond van de Antiracismewet voorbehouden aan de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank hiertoe aangezocht bij verzoekschrift.

De arbeidsrechtbank is bijgevolg enkel bevoegd tot kennisname van de vordering tot forfaitaire schadevergoeding zoals gevorderd door de heer S. op grond van art. 16 Antiracismewet

→ Exceptie van niet toelaatbaarheid van de tussenkomst van het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme.

De NV C. stelt dat de vordering tot vrijwillige tussenkomst van het Interfederaal Centrum niet toelaatbaar is, in de mate dat de vordering ertoe strekt het bestaan vast te stellen van directe discriminatie van de heer S. door de NV C. op grond van de nationale afstamming van de heer S. en voor recht te zeggen dat de NV C. art. 12 van de Antiracismewet heeft geschonden.

Volgens de NV C. heeft het Interfederaal Centrum geen wettig of legitiem belang bij de vordering om reden dat dergelijke vordering niet behoort tot de wettelijke bevoegdheden van het Interfederaal Centrum en niet kan worden ingesteld in het kader van een vordering tot schadevergoeding op grond van art. 16 van de Antiracismewet en levert het Interfederaal Centrum niet het bewijs dat haar Raad van Bestuur op gemotiveerde en zorgvuldige wijze beslist heeft om de vordering in te stellen.

Het Centrum is een openbare instelling opgericht bij wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding en heeft overeenkomstig art. 2 van de Wet van 15 februari 1993 onder meer als opdracht het bevorderen van de gelijkheid van kansen , het bestrijden van elke vorm van onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur op grond van: nationaliteit, zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming.

Overeenkomstig art. 3 van de Wet van 15 februari 1993 is het Centrum bevoegd om in rechte te treden in alle rechtsgeschillen waartoe de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden aanleiding kan geven.

De bevoegdheden van het Centrum om in rechte te treden zijn begrensd door de middelen dewelke hem door de wetgever, ter beschikking zijn gesteld.

Met betrekking tot de door racisme of xenofobie ingegeven daden zijn de wettelijke actiemiddelen van het Interfederaal Centrum bepaald door de Antiracismewet van 30 juli 1981.

De rechtsbescherming in het kader van de Antiracismewet wordt bepaald in Hoofdstuk II 'Rechtsbescherming' van Titel III van de Antiracismewet, artikelen 13 tem. 18 van de Antiracismewet.

In toepassing van art. 18 van de Antiracismewet heeft het Interfederaal Centrum de bevoegdheid om een stakingsvordering in te stellen, zoals in kortgeding.

Art. 18, § 1 van de Antiracismewet bepaalt namelijk:

"§ .1, Op verzoek van het slachtoffer van de discriminatie, van het Centrum of van een van de belangenverenigingen, van het openbaar ministerie, of al naargelang de aard van de daad, het arbeidsauditoraat, stelt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg of naar gelang de aard van de daad, de voorzitter van de arbeidsrechtbank of van de rechtbank van koophandel, het bestaan vast van een zelfs onder het strafrecht

vallende daad waardoor de bepalingen van deze wet worden overtreden en beveelt de staking ervan."

Art. 18, § 1 van de Antiracismewet bepaalt dat deze vordering wordt ingesteld en behandeld zoals in kortgeding.

Art. 17 van de Antiracismewet voorziet de mogelijkheid voor de rechter om op verzoek van het slachtoffer van de discriminatie, van het Centrum of van een van de belangenverenigingen, of van het openbaar ministerie of het arbeidsauditoraat, diegene die de discriminatie heeft gepleegd, te veroordelen tot betaling van een dwangsom wanneer aan die discriminatie geen einde is gemaakt.

Bijgevolg heeft het Interfederaal Centrum enkel de wettelijke bevoegdheid om of een stakingsvordering in te stellen op grond van art. 18 van de Antiracismewet of een dwangsom te eisen op grond van art. 17 van de Antiracismewet.

De wetgever geeft aan het Interfederaal Centrum geen andere bevoegdheden inzake rechtsbescherming tegen beweerde daden van racisme of xenofobie.

De Voorzitter van de arbeidsrechtbank, bevestigd door het Arbeidshof heeft terecht gesteld dat de vordering in casu een vordering is tot betaling van een forfaitaire schadevergoeding in toepassing van art. 16 van de Antiracismewet, buiten de hypothese van een vordering tot staking.

Art. 16, § 1 Antiracismewet voorziet enkel voor het slachtoffer van de beweerde discriminatie de mogelijkheid om schadevergoeding te vorderen en voorziet geen mogelijkheid voor het Centrum om in het kader van die rechtsbescherming op te treden of tussen te komen, zoals de wet dit wel uitdrukkelijk voorziet in het kader van art. 17 & 18 Antiracismewet.

In zijn eigen brochure stelt het Centrum dat de stakingsvordering de enige mogelijke interventie is van het Centrum (stuk 17 bundel C.).

De vordering tot het vaststellen van het bestaan van directe discriminatie op grond van de nationale afstamming van eisende partij en tot het voor recht verklaren dat de NV C. art. 12 van de Antiracismewet heeft geschonden is een vordering die de wetgever voor het Centrum heeft mogelijk gemaakt in het kader van de stakingsvordering van art. 18 § 1 van de Antiracismewet.

Overeenkomstig art. 18 § 1 van de Antiracismewet kan de Voorzitter zetelend zoals in kortgeding, op verzoek van het Centrum het bestaan vaststellen van een zelfs onder het strafrecht vallende daad waardoor de bepalingen van de Antiracismewet worden overtreden en de staking ervan bevelen.

Het Interfederaal Centrum stelt dat haar tussenkomst werd gesteld in toepassing van de gemeenschappelijke procestechnieken uit het Gerechtelijk Wetboek en bijgevolg toelaatbaar is.

Zoals reeds gesteld is het Centrum op grond van artikel 3, 5° van de Wet van 15 februari 1993 tot oprichting van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor

Racismebestrijding bevoegd om in rechte op te treden in alle rechtsgeschillen waartoe de toepassing van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, aanleiding kan geven.

Op grond van art. 31 van de Antiracismewet kan het Interfederaal Centrum in rechte optreden in de geschillen waartoe deze wet aanleiding kan geven.

Het Hof van Cassatie heeft bevestigd dat het Centrum slechts rechtspersoonlijkheid heeft binnen de perken van de bij de wet bepaalde bevoegdheden (Cass, 22 mei 2001, www. juridat. be).

De actiemogelijkheden van het Interfederaal Centrum zijn bijgevolg wettelijk bepaald en begrensd door de Antiracismewet.

Het Interfederaal Centrum wordt aangeduid als mogelijk verzoeker in het kader van een vordering tot betaling van een dwangsom van art.17 Antiracismewet en als een van de mogelijke verzoekers in het kader van een stakingsvordering van art. 18 §1 Antiracismewet.

In art. 16 Antiracismewet wordt het Interfederaal Centrum nergens aangehaald als mogelijke verzoekende of tussenkomende partij.

Buiten het geval van de stakingsvordering beschikt het Centrum over geen andere autonome vordering om het bestaan vast te stellen van directe discriminatie.

Bijgevolg heeft het Interfederaal Centrum geen belang en geen hoedanigheid om tussen te komen in de procedure in casu.

De vordering in tussenkomst van het Interfederaal Centrum is niet toelaatbaar en bijgevolg onontvankelijk.

De overige aangehaalde middelen van toelaatbaarheid worden bijgevolg niet verder onderzocht.

Ten gronde

De heer S. stelt dat de rechtbank niet meer kan oordelen over de al dan niet toepassing van de Antiracismewet op de aangevoerde feiten om reden dat de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank in de beschikking van 22 oktober 2012 reeds definitief heeft beslecht.

In de beschikking van 22 oktober 2012 heeft de Voorzitter van de Arbeidsrechtbank, zetelend zoals in kortgeding, zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het geding om reden dat er geen stakingsvordering werd gesteld en de zaak werd verzonden naar een kamer van de arbeidsrechtbank.

In deze procedure zoals in kortgeding heeft de Voorzitter zich niet ten gronde uitgesproken.

Op grond van art. 660 Ger. W. is deze beslissing bindend inzake de bevoegdheid, en blijft de arbeidsrechtbank bevoegd om over de grond van de zaak te oordelen met inbegrip van de al clan niet toepasselijkheid van de Antiracismewet op de feiten.

De NV C. stelt dat Antiracismewet niet van toepassing is omdat de heer S. zaakvoerder is.

De Voorzitter heeft reeds in de beschikking kortgeding van 22 oktober 2011 gesteld dat de aangevoerde discriminatie betrekking heeft op arbeidsbetrekkingen in de zin van art. 5 §1, 5° van de Antiracismewet namelijk op de aanwerving van eisende partij als zelfstandig bankagent en op de door de NV C. gehanteerde selectiecriteria gericht op de kwalificaties van de heer S. als zelfstandig bankagent.

De beweerde discriminatie situeert zich dus in het selectieproces en de toegang tot de arbeidsmarkt conform artikel 5 §2,1° Antiracismewet en in de beëindiging van de professionele relatie, zoals geïndiceerd in art. 5 §2, 3° Antiracismewet.

Tussen eisende partij en de NV C. is er wel degelijk een machtspositie.

De rechtbank deelt de visie van de arbeidsauditeur in de stelling dat de Antiracismewet van toepassing is.

De heer S. vordert in hoofdorde voor recht te zeggen dat de onzijdige en eenzijdige beslissing van de NV C. tot stopzetting van de samenwerking met de heer S. gebeurde op basis van zijn Iraanse afstamming en dit een verboden directe discriminatie is overeenkomstig artikel 12 Antiracismewet.

De Antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 is de omzetting naar Belgisch recht van de richtlijn nr. 2000/43/EG van de Raad van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming.

Op 10 mei 2007 worden drie nieuwe discriminatiewetten uitgevaardigd:

- de algemene Antidiscriminatiewet: wet ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie
- Genderdiscriminatiewet: wet ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen
- Antiracismewet: wet tot wijziging van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden

De Antiracismewet verbiedt discriminatie op grond van nationaliteit, ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming.

Er werd reeds beslist dat de racismewet materieel van toepassing is op arbeidsbetrekkingen.

Arbeidsbetrekkingen worden gedefinieerd als de betrekkingen die onder meer de werkgelegenheid, de voorwaarden voor toegang tot arbeid, de arbeidsvoorwaarden en de ontslagregelingen omvatten.

Directe discriminatie is het direct onderscheid dat niet gerechtvaardigd kan worden op grond van de bepalingen voorzien in de wet.

Een direct onderscheid op grond van afstamming in de arbeidsbetrekkingen is verboden tenzij dit onderscheid gerechtvaardigd kan worden op basis van een wezenlijk en bepalende beroepsvereiste.

Van een wezenlijk en bepalende beroepsvereiste is er sprake wanneer een kenmerk dat verband houdt met in casu de afstamming vanwege de aard van de betrokken specifieke beroepsactiviteiten of de context waarin deze worden uitgevoerd, wezenlijk en bepalend is en het vereiste berust op een legitieme doelstelling en evenredig is ten aanzien van deze nagestreefde doelstelling.

Diegene die beweert gediscrimineerd te zijn moeten feiten of bewijsmateriaal aanbrengen waardoor een vermoeden van discriminatie wordt gecreëerd. Feiten die een vermoeden van discriminatie wekken kunnen worden aangetoond door praktijktests en statistische informatie of gegevens over vooringenomenheid van de werkgever en gegevens over vergelijkbare gevallen waardoor een weerkerend patroon van verschil in behandeling aan het licht komt.

Het volstaat niet te stellen dat de werkgever een inbreuk heeft begaan op de Antidiscriminatiewet, er moet wel degelijk een vermoeden van discriminatie aanwezig zijn op basis van duidelijk omschreven en concrete gedragingen of feitelijkheden van identificeerbare personen (Arbh. Antwerpen 23 juni 2009, Limb. Rechtsl. 2010, afl. 1, 35).

Indien een vermoeden van discriminatie in hoofde van eisende partij vaststaat komt het aan verwerende partij het bewijs te leveren dat er geen discriminatie is geweest.

De heer S. stelt dat de NV C. zich schuldig heeft gemaakt aan schending van artikel 12 van de Antiracismewet van 30 juli 1981 die elke vorm van discriminatie op grond van nationaliteit, een zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming verbiedt.

De heer S. stelt dat er een vermoeden is, overeenkomstig art. 30 Antiracismewet, dat zijn Iraanse achtergrond heeft meegespeeld bij de beslissing van de NV C. om niet met hem in zee te gaan, doch wel met de heer I.

De heer S. stelt dat tijdens de ontmoeting op 26 juli 2011 met de heer V., zijn Iraanse achtergrond ter sprake is gekomen en hij dan ongunstiger werd behandeld dan de heer I.

De heer S. stelt dat slechts 2 van de 345 bankdirecteurs in de kantoren van de NV C. van allochtone afkomst is.

De heer S. blijft in gebreke het bewijs te leveren dat bij de onderhandelingen met de NV C. zijn Iraanse afkomst ter sprake zou zijn gekomen.

Ook het geschreven relaas van het gesprek van 8 augustus 2011, door de heer S. clandestien opgenomen, bevat geen allusie naar zijn Iraanse afkomst (stukken 13,14,14bis & 19 bundel S.).

Het enige stuk waarin kort de buitenlandse afkomst van de vader van eisende partij aan bod komt is zijn e-mail van 4 juli 2011 waarin hij bovenaan op p. 2 vermeldt:

"Uiteindelijk is het niet makkelijk wanneer je als buitenlander omwille van politieke redenen (en niet economisch) uw land verlaat en met uw master diploma (plus 1 jaar specialisatie Oxford) als taxichauffeur aan de slag moet om uw kinderen een betere toekomst te kunnen bieden." (stuk 14 bundel S.).

De heer S. heeft trouwens de Belgische nationaliteit .

In mei 2010 neemt de heer S. voor het eerst contact op met de NV C..

De NV C. heeft dus reeds in mei 2010 op basis van de naam van eisende partij kunnen vaststellen dat hij een vreemde origine heeft, later ook bevestigd door de vermelding van zijn geboorteplaats in de stukken die hij zelf op verzoek van de NV C. heeft overhandigd (stuk 3 bundel eisende partij).

De NV C. was dus sinds meer dan een jaar op de hoogte van zijn vreemde origine en heeft gesprekken blijven voeren met de heer S. met het oog op een eventuele opening van een bankagentschap te Brasschaat, heeft met hem zelfs een principeovereenkomst ondertekend op 8 september 2010, heeft hem een ontwerp van handelsagentschapsovereenkomst voorgelegd dat hij als zaakvoerder van de BVBA B. heeft ondertekend.

Indien de NV C. zich zou laten leiden door racistische overwegingen bij de selectie van kandidaten , dan zou zij nooit gedurende een jaar gesprekken hebben gevoerd met de heer S. noch een principeakkoord hebben ondertekend, temeer dat zijn buitenlandse origine van bij de kennismaking duidelijk was.

Voor het beëindigen van de relaties werd aan eisende partij afdoende mondeling en schriftelijk uitgelegd dat naar aanleiding van de gesprekken die plaatsvonden in juli en augustus 2011, het vertrouwen noodzakelijk in het kader van een relatie tussen een bankinstelling en haar agenten, niet meer aanwezig was.

Uit de schriftelijke weergave van het gesprek van 8 augustus 2011 blijkt de vertrouwensbreuk ten gevolge van de vaststellingen gedaan op grond van informatie van de gegevensbank G.

Het overzicht van kantoordirecteurs van de NV C. waarop eisende partij zich beroept geldt niet als bewijs van discriminatie bij het aangaan van handelsagentschapsovereenkomsten met agenten.

Uit de naam van kantoordirecteurs kan de afkomst niet worden afgeleid (stuk 30 bundel eisende partij)

In geen enkele brieven van de raadsliden van eisende partij van 12 augustus 2011 en 31 augustus 2011 is er sprake van een vermoeden van racistische overwegingen in hoofde van de NV C. bij het verbreken van de relatie.

Pas in zijn verzoekschrift van 8 december 2011 heeft eisende partij het over discriminatie.

De rechtbank stelt dat er in casu geen elementen zijn die wijzen op een vermoeden van discriminatie:

- geen enkele klacht werd neergelegd
- er is geen bewijs van ongunstigere behandeling in vergelijking met een referentiepersoon
- er zijn geen statistieken die aantonen dat eisende partij tot een welbepaalde groep behoort.

In casu levert de heer S. geen enkel concreet bewijs van feiten die het bestaan van een directe discriminatie in hoofde van de NV C. doen vermoeden.

Tegenvordering

De NV C. stelt een tegenvordering in wegens tergend en roekeloos geding en vordert een schadevergoeding ex aequo et bono begroot op 15.000 € om reden dat eisende partij geen enkel vermoeden aanbrengt van directe discriminatie in strijd met de Antiracismewet en om reden dat de op ongefundeerde beschuldigingen van racisme voor de NV C. als rechtspersoon, alsook voor het geheel van het personeel, kwetsend en tergend is.

De mogelijkheid om een vordering voor de rechter te brengen is in beginsel een fundamenteel recht van elkeen. Dit betekent evenwel niet dat van deze mogelijkheid onbeperkt en onbegrensd gebruik mag worden gemaakt : partijen in een geding mogen geen misbruik van procesrecht begaan.

Een vordering is tergend en roekeloos wanneer het in rechte optreden vergezeld wordt van een aantal omstandigheden die bij die procespartij blijken van lichtzinnigheid waarvan elk voorzichtig en behoedzaam mens zich dient te onthouden (P. T., «Gebruik en misbruik van procesrecht», TPR 1988,101).

De grenzen van het aan eenieder toekomende recht om in rechte op te treden mogen niet overtreden worden.

Het inspanssen van een procedure mag niet lichtzinnig gebeuren en dient op een redelijke en zorgvuldige wijze worden afgewogen (Brussel, 23 oktober 1997, Al. T, 1997-98, 513) .

Niettegenstaande de rechtbank tot de vaststelling komt dat eisende partij in gebreke blijft het bewijs te leveren van een vermoeden van directe discriminatie in strijd met de Antiracismewet, is er geen bewijs dat de vordering van eisende partij enkel uit roekeloosheid en kwade trouw werd ingeleid.

De tegenvordering is ongegrond

Rechtsplegingsvergoeding

Indien hij in het ongelijk zou worden gesteld en veroordeeld zou worden tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding vordert eisende partij in subsidiaire orde de kosten van rechtspleging om te slaan en minstens dat de door hem verschuldigde rechtsplegingsvergoeding zou worden verlaagd tot het minimumbedrag gelet op zijn beperkt financiële draagkracht.

Krachtens artikel 1017 Ger. W. dient de in het ongelijk gestelde partij te worden veroordeeld tot de kosten van het geding. Deze kosten omvatten de rechtsplegingvergoeding (art. 1018 Ger. W.).

De rechtsplegingvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

De basis- minimum- en maximumbedragen van de rechtsplegingvergoeding worden bepaald, onder meer in functie van de aard van de zaak en van het belang van het geschil.

Op verzoek van een van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing kan de rechter ofwel de vergoeding verminderen, ofwel die verhogen, zonder de door de Koning bepaalde maximum- en minimumbedragen te overschrijden.

Bij zijn beoordeling houdt de rechter rekening met :

- De financiële draagkracht van de verliezende partij om het bedrag van de vergoeding te verminderen
- De complexiteit van de zaak
- Het kennelijk onredelijk karakter van de situatie

Eisende partij blijft in gebreke het bewijs te leveren van zijn beperkte financiële draagkracht.

De rechtsplegingsvergoeding wordt vastgesteld op het basisbedrag van 2.200 €.

OM DEZE REDENEN
DE RECHTBANK

Gelezen mevrouw N. V. D. B., Eerste Substituut Arbeidsauditeur, in haar eensluidend schriftelijk advies.

Rechtsprekend op tegenspraak.

Verklaart zich onbevoegd in zoverre de vordering van de heer S. ertoe strekt de staking van de schending van de Antiracismewet te bevelen.

Verklaart de vordering in tussenkomst van het Interfederaal Centrum voor Gelijke Kansen en Bestrijding van Discriminatie en Racisme, onontvankelijk.

Verklaart verder de hoofdvordering ontvankelijk doch ongegrond.

Wijst het overige van de vordering af.

Veroordeelt eisende partij tot de kosten begroot op 2.200 € rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gevonnist door de 13de Kamer van de Nederlandstalige Arbeidsrechtbank Brussel met als zetel :

Marie-Claude V.	Voorzitter
Jozef T.	Sociale Rechter Zelfstandigen
Christiaan D. P.	Sociale Rechter Zelfstandigen
Bijgestaan door B. B.	Afgevaardigd Griffier

En uitgesproken ter openbare terechtstelling van 28 november 2014 in aanwezigheid van :

Mevrouw Marie-Charlotte V.	Voorzitter
Bijgestaan door de heer B. B.	Afgevaardigd Griffier